

LO TEATRO CATALA

PERIÓDICH INDEPENDENT,
DE LITERATURA, ART, NOTICIAS Y ANUNCIS

Destinat principalment á fomentar lo progrés é interessos
de 'l Teatro de Catalunya.

Ref. 1107
HEMEROTECA
MUNICIPAL
MADRID

Preus per subscripció

En Barcelona. . . . 1'00 ptas. trimestre.
Fora. 1'50 » »
Artistes d' ópera. . 25'0 » l' any.
Abonats protectors. una pesseta cada mes
Pago adelantat.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Diputació, n.º 125, 2.ºn, 3.ª

Sucursal pera cartas y avisos:
en l' Arxiu lirich dramàtic de
D. J. Gelabert, Unió. 5, 3.ª, 2.ª

Preus de cada número

Número corrent. 10 cèntims.
Id. atrassat. 15 id.

Los abonats protectors tenen dret á
dos exemplars de cada número de Lo
TEATRO CATALA, á que s' publiquin no-
vas que 'ls convinga mentres no desdi-
gan de 'l setmanari, y á obtenir rebaixa
en los preus de 'ls anuncis particulars.

A 'LS LECTORS

Aquesta redacció agraheix lo bon recort á las
mòltas personas qu' han remés tarjeta ab motiu
de la entrada d' any y tant á aquestas com á 'ls
favoreixedors de Lo TEATRO CATALA 'ls hi desitja
tota classe de felicitats durant 1893.

Secció Oficial

Societat civil Lo Teatro Catalá companyia anónima.

En la reunió celebrada divendres 30 de Desembre últim
segons convocatoria de la Comissió organitzadora de fetxa 21
de 'l propi mes, va quedar constituïda aquesta Societat, ra-
tificats los pactes socials y nombrat lo Consell d' Administra-
ció en la forma següent:

President, don Benjami Romo.

Vispresident, don Joseph M.º Pous.

Tresorer, don Victor Font.

Administrador, don Joan Perelló.

Secretari, don Angel Rius Vidal.

Vocal 1.ª, don Frederich Garriga.

Va deixarse sense designar l' altre vocal pera que l' ele-
geixin los senyors accionistas que entrin d' ara en avant.

Igualment va acordarse procedir á 'l cobro de 'l primer
plasso de las accions.

Lo que 's fa públich pera coneixement de 'ls senyors ac-
cionistas y de las demás personas que vulgan perteneixer á
la Societat.

Barcelona, 4 de Janer de 1893.—Per la Societat, son Ad-
ministrador, Joan Perelló y Ortega.

Revista financiera

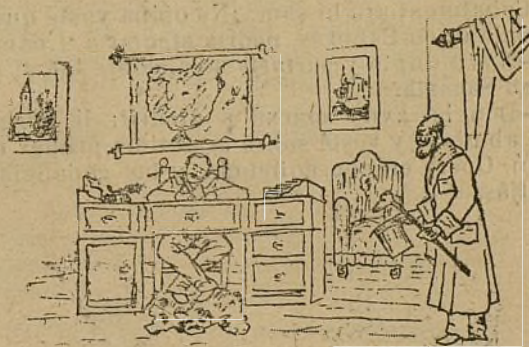
La sort no es de qui la busca.

En los baixos d' una casa nova, aprop lo carrer
de Fernando, s' hi llegeix en una placa de bruyit

metall, esmaltat en lletres negres: AMEN-JESÚS.
CORREDOR COLEGIADO.

Es a casa d' un servidor de vostés.

Fa uns quans dias, mentres estava despatxant lo
correu de Madrit, va entrar un senyor alt y grós
ab barret de copa, rus pelut, guants de pell de Se-
villa y bastó ab un cap de gós, llargarut.

—Jo 'm pensaba qu' eras tú
y era 'l gós que treya 'l morro.

Vaig cantar entre-dents, mirant de reull lo
puny de 'l seu bastó.

Després de saludarme ab molta cortesia, y ba-
rret en mà vá preguntarme:

—¿Lo Sr. Jesús?

—Jesus voldrà dir... Un servidor de vosté. ¿En
qué puch complaurel?

—Desitjaria parlarli d' un negoci molt impor-
tant.

—Fassi 'l favor de pendre' assiento.

—Ab lo seu permis.

Luègo d' haverse assentat, várem entaular lo
següent diàlech:

—M' he informat de vosté—vá dirme—y com ja
sè que puch contar ab sa discreció, llealtat y
bona fé, vinch a proposarli un negoci, que pòt fer-
nos felissos en poch temps.

—¿Y en qué consisteix aquet negoci?
—Antes de tira avant, haig de dirli que sòch molt entusasta d' en Zorrilla. ¿Participa vosté de los meas opinions?

—Ja veurá: 'ls homes de comers, som de poch pés en la materia. No obstant, li diré qu' es un geni, segons diuhen; y sobre tot, sé que l' ha fet célebre lo *D. Juan Tenorio*.

—Si no estès ben persuadit pe 'ls datos que m' han donat, de que vosté es una persona de bon criteri y molt apta pe 'ls negocis, ab aquesta surtida tan desgraciada, m' hauria fet caurer de 'l burro. ¿Es possible que puga confondre' a un gran pensador, ab un rossinyol de verdissa?

—No hi havia caygut de moment; ara veig que 's refereix á n' en Ruiz Zorrilla. Dispensi.

—Ja està dispensat. Tornem á 'l assumpto. La política es lo meu element, y com sempre estich ben informat de las *triquinellas* que passen entre 'ls partits que 's reparteixen la sopa, he pensat explotar las noticias de sensació, en connivencia ab vosté.

—¡Oy, oy, oy!—vaig dir jo, rasantme l' orella;
—aixó sí qu' es buscar las pessigollas á 'l gat.

—Vosté no 's pót comprométre de cap modo.

—No fóra jo 'l primer qu' han escarmentat... Després, no linch encara 'l gust de saber ab qui parlo... y avans d' espontanejarme...

—Es molt posada á punt la seva observació. Aquí té la meua targeta: crech inutil encarregarli la mes absoluta reserva.—¿No 'm coneix?—vá anyadir á 'l véurer que jo anaba donant voltas á la cartolina, ab aire pensatiu.

—A la vritat, no tinch l' honor de...

—Penso que coneixerá á la persona que'm recomana.

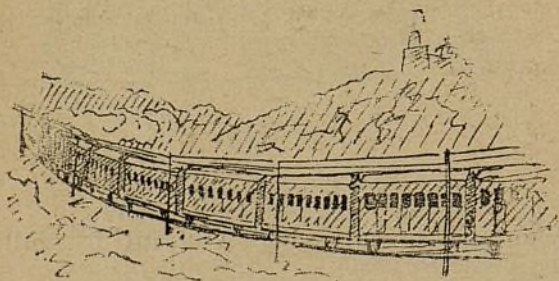
Y dient aixó, vá entregarme una carta, en la que hi havia estampat l' escut d' Espanya ab un membret que deya: *Congreso de diputados*. En pocas paraulas, pero molt espressivas, me'l recomanaba un gran personatge á qui no puch negar res.

—Vaja, donchs, ho probarem. Quant se presenti ocasió ja me 'n dirá alguna cosa.

—Cabalment ara hi som. ¿No opina vosté que la cayguda d' en Cánovas, podria afectar á 'l cambi?

—No 'n dupto y portaria alsa, sobre tot si pujés en Sagasta.

—Donchs avuy marxo á Madrid; li telegrafiaré ab clave y vosté sabrá la noticia primer que ningú. Opera en conseqüencia, y las ganancias... á mitjas.

—Pero 'l personatge que 'm recomana á vosté no es de la situació: molt a'l contrari es d'ideas avanzadas y será, per lo tant, de 'ls últims en saberho. Perque ¿quí vol que li vagi á explicarli...?

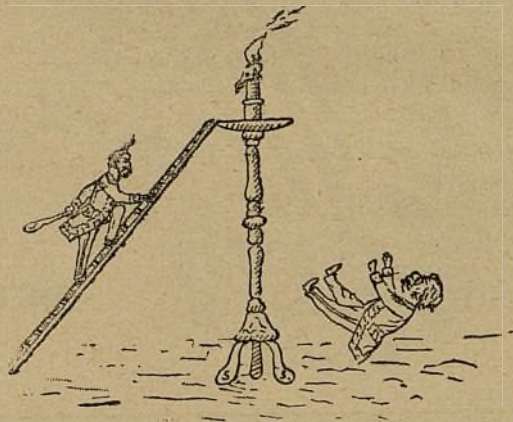
—¿Cóm se coneix que vosté no es de l' olla! Ha de saber que 'l govern no fá res sens consultarli, y si dimiteix, ell será 'l primer de saberho.

—¡Vaja! estich resolt; ho probarem. Desde ara 'm poso á las sevas ordres.

—Cap á Madrid falta gent. Me 'n vaig, y aviat sabrá noticias meas.

A 'ls pochos dias vaig rébrer un telégrama urgent que deya: *Marta ha parido un robusto niño*.

Consulto la clave que m' havia deixat per descifrar los seus telégramas, y veig que volia dir: «Cánovas ha dimilit; Sagasta forma ministeri.»

¡En Cánovas cáu y puja 'n Sagasta! Aixó es peix á 'l cova.

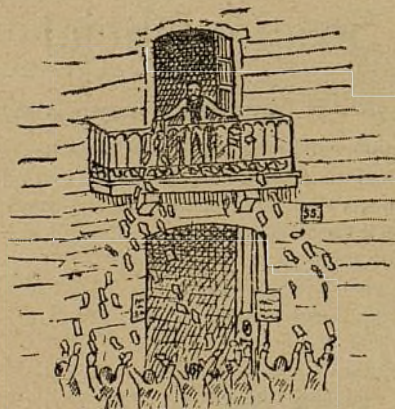
Vaig comprar desseguit tres millons, y l' endemá hi guanyaba aprop de dos mil duros.

Després d' haverli escrit lo resultat, vá contestarme:

—¿No véu si tenia rahó? abónim la part en compte y endevant, que no sera aquesta la última.

¡Déu meu, será cert qu' ha entrat la fortuna á casa!

Sí es aixís, estimats lectors, jo 'm recordaré de vostés, perque també m' agrada afavorir á 'ls meus amichs.

Si podem fer una bona jugada, ¡ab quín gust repartiré 'ls bitllets de Banck!

AMEN JESUS

A UNA DESCONEGUDA

que 'l dia de 'ls Ignocents m' enviá una declaració de amor y la seva fotografia

(SONET)

Qu' ara vosaltres fòssiu qui l' amor
per 'quí y per 'lla á ne 'ls hom s' declarèssiu,

y perfumadas cartas escriguèssiu
com la que jo he rebut per l' interior;
Qu' anèssiu a fer l' os adret y a tòrt
y a rèbrer algún tronxo us exposèssiu.
y que la moda actual de'l tot cambièssiu,
fa temps que era ja 'l meu somni d' or.

Mes 'sent avuy, es ilusió, falsia
que ha mort neixent seguint la torrentera
a 'l deixar freda a l' esperança mia.

Y de 'l festeig si 'm torna la fal-lera
m' hauré de véurer altre cop sent via
amunt y avall desempedrant l' acera!

ÀNGEL RIUS VIDAL.

LAS GRANS RIFADAS

¡Qué animals!

(Hasta jo m' hi poso.)

Parlo de las Rifas de Nadal y de Gap d' any.

Cad' any 'ns ensarronan *nacionalment*, y no ho sabem conèixer.

La gana de ser rics 'ns fa comètrer l' animalada d' esquitzar la mar de rals per *apuntacions* y, ab las ditxosas rifas, en compte de rifar sorts, la sort se 'ns rifa.

La Fortuna a cop de *talons* se 'ns tren de 'l devant deixantnos ab lo cap plé d' il-lusions, ab lo cor plé d' esperansas perdudas, y ab lo portamonedas buyt.

En lo fons de las urnas de 'ls sorteigs hi quedan tots los calculs y pretensions de 'ls *interessats*.

Las *bolas* que surten són los somnis falsos de l' ambició que domina a tots los qu' estem tips d' anà a lloguer y d' anar vestits a plassos.

Los dècims partits 'ns parteixen de mitj a mitj devant de las llistas, quant fets a trossos cauhen de las mans de 'ls que posem y no treyem may.

Aquellas rengleras de números que devorem ab la vista, són signos estranys que 'ns regiran lo cervell ab sas enganyosas combinacions; són los batallons de desenganys que formats en columnas declaran la guerra anyal a la Riquesa; són los carrers d' amargura de nostra vida condemnada a anà a péu per sempre.

¡Qué animals!

(Hasta jo m' hi poso.)

No contents de menjar cols, la Sort nos fa tornar *tronxos*.

Ab la confiança de convertir los bitllets de la Loteria en bitllets de Banch, cedim a 'l Estat quantitats que arriban a millions de rals, a cambi de millions de promesas numéricas, y quant busquem un milló de 'ls que 'ns han promés, llavoras no trobem... ¡ni 'ls mils!

Es vritat que 'ls favorecents no poden dirho aixís; pero en la rifas de Nadal y de Gap d' any, los que treuhen són tan animals com los altres; perquè, haventhi posat, se troban en lo mateix cas que 'ls que no hem tret.

Mentrestant, la necessitat nos fa llensá 'ls diners pèra ajudar a pagá 'ls gastos d' uns Guberns que volentnos fer ser rics, nos esplotan cad' any, per miseria que hi hagi.

¡Qué animals!

(Hasta jo m' hi poso.)

Ja ho he dit tres vegadas.

J. BARBANY.

IGNOCENTADAS EN LOS TEATROS CATALANS

NOVEDATS.—*Lo baró de Carcasona ó Las ansias de'l Amor.*

Lo Sr. Moragas, autor de aquesta producció, a'l escriurera, estaba verdaderament de broma.

Es una gatada, pro una gatada aixelebrada que no cansa a'l espectador; molt a'l contrari, 'l manté sempre ab la rialla a la boca.

La producció en si sembla haver surtit de'l mollo de *Lo Cantador y Lo Castell de'ls tres dragons*, si be es inferior a ellas.

La obreta siguié ben rebuda y l' autor no va presentarse, a pesar de haverlo demanat ab insistencia.

Los actors bé, pro un tant insegurs alguns en sos papers, sobresurtint la senyoreta Galcerán, la senyora Ferrer, y 'ls senyors Guiltart, Tressols y Daroquí.—A. LLIMONER.

ROMEA.—Si las funciones d' ignocents se fan ab lo propòsit de divertir a la concurrencia, no calia qu' aquesta empresa hagués encomanat obras *ad hoc*, tota vegada que en lo repertori antich n'hi há bastantas qu' hageran servit per l' objecte. Ara, si a posta 's vulgué enganyar a 'l públich, aixó són figas d' altre paner.

Després de 'l estreno de 'l juguet cómic *Soldats de Caballeria*, que resultá ser la coneguda pessa castellana *Lanceros*, s' estrená de veritat la humorada *Los moros contrapuntats*, original de D. Emili Vilanova. Deixant apart l' essencia de la obra, (qu'ento oriental d'escassa xispa), conté molts acudits y frases ben trobadas, si bé en general se fa pesadeta y sols acceptable en dia d' ignoscents. Seguidament vingué l' estreno de la opereta en un prólech y dos actes, que 's féu sense intermedis, *El Rapto ó La audacia di un barbiere della aristocrazia*, «que resultare molto pesadetto» encara que la música revela condicions.

Per fi, ab lo disbarat cómic de C. Gumá, *¡Abaix lo existent!*, lo públich se dexondí y rigué de veritat ab los molts incidents y acudits que té dita obreta, lo milloret de la funció encara que lo menos ignocent, perque ab ella no quedárem enganyats.

Com es de suposar, tot fòu molt aplaudit y 'ls autors foren cridats varias vegadas a l' escena. Los actors, bé en general, distingintse en aquesta última obra la Sra. Galí y 'ls Srs. Capdevila, Goula, Fuentes y Soler.—A. R.

À LA DAMA JOVE SRTA A. E. I. O. U.

(Poesia dedicada a 'l aplaudit actor comich y poeta humoristich, D. Lluís Millá.)

Agneta, per tot sòls dir
que m' estimas ab passió.
¿Qué t' has figurat de mi?
¿Qué m' has prés pe 'l Y era bo?

Donchs sàpigas, si ho ignoras,
que jo sè qu' ets bona artista,
y que estant alegre, ploras
y que rius tot estant trista.

Sàpigas que tinch motius
de créurer que sempre ments,
perque may sents lo que dius
ni tampoch dius lo que sents.

Tu 't disculpas tant com pòts;
pero no 'm treus la mania.
¡Sabeu fer tans paperots
tu y la teva companyia!...

Lo teatro es vostra casa
y alli... vinga fe 'l trapella:
fins quant us claveu la espasa
ho feu per sota l' aixella.

Tot es farsa, tot ficció;
feu tornar lo negre blanch,
claveu punyals de cartró
y ab mangra os pinteu la sang.

Sè que quant fingiu escriurer
no us marca à 'l paper la ploma;
sè que us mateu de per riurer
y que us enfadeu de broma.

A mi ningú me la pega;
feu incendis ab bengalas,
feu llampechs ab pega grega
y feu trons ab las timbalas

Cent voltas t' he vist morir,
doscentas t' he vist casar...
¿Y ara 'm fas l' nmor à mi?
Tu 'm déus volgué ensarronà.

¿Vòls que cregui en ton amor?
Do'm ciuch duros, noya maca;
aixís, si no 't surt de'l cor,
que 't surti de la butxaca.

Si me 'ls donas faig un bot
y vaig à pagà 'l que dech,
Doname'ls y ho creuré tot.

Si no pagas re, no 't crech.

Q. Roig.

Revista Teatral

LICEO.—*Otello*.—Quant va estrenarse l' última obra de Verdi en Barcelona, à tot lo públich va deixar satisfet la conciensuda interpretació que de 'l paper de protagonista va fer lo tenor senyor Cardinali. Vingué mes tart lo tenor Sr. Tamagno y, à pesar de las sevas excepcionals facultats, no pogué borrar de 'l tot l' impresió primera. Y es que 'l tenor Sr. Cardinali ab la seva veu aspra y desigual, lo seu físich y sas maneras, es un tipo idóneo per representar la figura colossal de *Otello*. S'ha encarinyat ab lo paper y ha estudiat los sentiments, los arranques, los raptos apassionats, los moments d' obcecació salvatge; en una paraula, los caracters distintius de 'l héroe Shakspearia, de qual estudi ha resultat una de las interpretacions mes perfectas que 's donan de 'l citat personatge.

La frase de surtida *Escollate! L' orgoglio musulmano*, dita ab valenta y orgullosa dicció, li fan repetir cada nit, lo mateix que 'l *Addio sante memorie* y 'l jurament de 'l final de 'l segon acte, que es molt aplaudit.

La Sra. Bendazzi (*Desdemona*), no está á la altura a que l' hem vista en altrás óperas, puig está inferior á 'l paper que representa, y creyem qu' ha sigut una equivocació l' encarregar-se'n. De tots modos, va passar sense protestas, lo qual ja es molt, y va sentir aplausos després de 'l *Ave Maria* à pesar de 'l agut final que *cala* lo menos un quart de tó.

Lo Sr. Blanxart, en lo tipo de *Yago* molt bé. Té intenció y canta admirablement lo *credo* y 'l *racconto* de 'l somni. Sols lo trobem massa amanerat en lo modo de mouers y bellugarse que resulta massa estudiat y que fa l' efecte mes d' un *poseur* que fa de modelo, que d' un home que 's mou ab desembaras y naturalitat.

Lo Sr. Oliver en lo paper de *Cassio* va passar y prou. Las demés parts secundarias cumpliren.

Lo mestre Mugnone molt bé; sobre tot en lo concertant de 'l tercer acte, la tempestat de 'l primer y 'l final de 'l *Ave Maria* de 'l últim.

Per falta d' espay deixo per la setmana entrant la revista de la *Linda*.—BEN.

ELDORADO.—S' estrená dissapte passat una sarsuela en un acte y tres quadros, lletra de 'ls senyors Larra (fill) y Gullon y música de 'l mestre J. Giménez; titulada *El hijo de su Excelencia*.

La trama es ignocent per lo vulgar, y 'ls xistes qu' hi ha, volguent ésser graciosos, són xacabans. Alguns d' ells creyem no tindrian de dirse en las taulas d' un teatro: tot lo més, en las d' algún café y en mitj de 'l bullit de la broma.

La música corra parellas ab la lletra. No hi dispunta ni una melodia original que fassi conéixer, per sa espontaneitat y frescura, qu' es de 'l autor de *Frajalgar*. Domina sempre 'l tema y mohiment de wals, vingui ó no hi vingui bé. En lo únich qu' hi vam trobar intent de fer alguna cosa, va ser en la petita sinfonia, en que se inicia una melodia (melodia que 'ns recorda 'l tema d' una sonata de Beethoven) y la intenta desarrollar per tots los instruments. Fins lo corte es de 'l temps a que 'ns referim.

L' execució per part de 'ls actors, fou esmerada, privant ab son acert nose 'n anés *El hijo de su Excelencia* a gosar de la pau y tranquilital de 'ls difunts.

La orquesta, aixís aixís; ni tot donat ni tot comprat. Podia anar més bé.

Y ara va de prech.

¿No podría l' actiu é inteligent empresari de aquest teatro donar per vensut lo contracte ab la perjudicial, impertinenta, inoportuna é inaguantable institució de la CLAUQUE?—A. DE LA FLORIDA.

Bellas Arts

Pobre en cantitat es aquesta setmana l' exposició de 'l Saló Parés y tampoch es molt important per sa qualitat, ja que lo mes important es un quadro deixat de la setmana passada, degut a 'l jove pintor Sr. Coll, mes apreciat que conegut per sas obras. Lo quadro representa l' estudi d' un pintor en l' acte de visitar lo una viuda y sa filla que contemplan emocionadas l' encarregat retrato de 'l marit y pare respectiv. L' obra, com la majoria de las de 'n Coll, té sentiment, esta ben composta, color apropiat y simpáich; constituhint lo tot una obra molt recomanable, en la que sols hi falta acabar-la a l' estat en que 's troba la senyora sentada, perque encara que la composició y l' agrupació hi siguin, falta dintre la tonalitat actual (molt sentida, per cert) donar qualitat a las robas y a 'ls objectes, logrant ab aixó,—no fet sens dubte per falta de temps,—completar una obra ben trobada y digna de lloa com ho es l' última del Sr. Coll.

Dos bustos y un retrato ó estudi á 'l oli y quatre cromos, completan lo exposat en lo lloch de preferencia de la citada Exposició.

En aquesta Redacció s' han rebut algunas cartas d' artistas, alguns d' ells ben coneguts, felici-

tantnos per l' intenció de 'l article de Bellas Arts insertat en l' últim número, qu' era dedicat á 'ls sants Ignocents.

Agrahim l' atenció, 'ns felicitem de que nostras ideas sigan las de 'ls artistas sensats, y recordem á tots nostres lectors y á tothom en general que qui no estiga conforme ab nostras ideas pòt rebátterlas, á qual efecte li brindem las planas de nostra publicació.

DR. SEVER.

Secció de 'l Graciós

Entre vehinas:

—¡Ay, filla! estich tota exaltada, perquè anit algún granuja ha profanat la nostra eixida, emportantse tres gallinas. Crégui que ho sento mòlt per la falta que 'm fan.

—Ara ja no hi es á temps: quant las hi prenian ho havia d' haver sentit.

¿En qué se semblan los municipals á 'ls gats?

—En que agafan ratas.

Un professor á un deixeble.

—Digas, roy, si en un sorteig hi ha cent lots y tenint tú 'l número 5 surt lo 46, ¿de quans haurias errat per' trèuer?

—De 99, ja que 'l meu no ha surtit.

ESPANTA BÓLITS

QUI LI PIQUI QUE S' HO RASQUI

SEGONA PART

Ja tenim á 'l Sr. Galipau en campanya. Es un home alt, serio; pero extravagant y que mes tipo tè de notari de saynete que no pas de confiter.

—¡Be, noys, be! Aixis m' agrada, que tots treballau forsa; pero veyam la feyna, veyam qu' heu fet—va dir ab gran sorna.

—Jo cargola que cargola, ja ho véu—diu lo de la porta, pegant manotada á un munt de versets ja cargolats.

—Jo—fa 'n Francisquet—ja no tinch dits de tant pèndrer punt per' fer carmelos.

—Jo—respón lo fadrí major Manel—sachsa que sachsarás: cops á la payna.

Lo Fart digué, referintse á ell y á Benet:

—Nosaltres suant la cansalada ab los turrons y l' Adolfo vinga escarrassarse ab los bolados.

—Pero be, ¿veyam la feyna.

—Ara la fan—diu lo de Tarrassa.

—Sí, ara la fan; pero no es feta, y á horas d' ara ja hauria d' estar tot llest.

—¿Qué 's pensa qu' es bufar y fe' ampollas?

—Jo 'm penso lo que vull; jo 'm penso que d' ensá que no vinch tant á l' obrador, aixó no marxa. ¿Qué 'n faig de tenir un fadrí major com en Manel si no tè autoritat per' posar ordre entre vosaltres? ¿que us'penseu que no ho sè pe 'ls vehins de 'l cel-obert que tot lo dia 'l passeu sent tertulias sense cuidarvos de 'ls meus interessos? ¿Y per 'xo tinch fadrí major? ¿per 'xo 'l tinch á tú, cervell de roca, encarregat de vigilar, d' inspeccionar y de procurar que no se 'm estafi?

—¡Oh! be, veurá, jo...

—No hi ha jo que valgui. Mira quín compte d' herba: ¡60 duros! ¿Y ahònt són los aixerops qu' heu fet ab una cantitat d' herba que n' hi hauria per' mantenir doble y triple número d' animals que sòu vosaltres? ¡Ves, tú, Joseph María, la factura de 'l carbó de cok: ¡sis carretadas! que n' hi há per' convertir l' obrador en un infern! Observa, tú, Manel; entre l' aygua de la teva famosa mina que me la contan á pesseta la ampolla, y la almetlla d' Esperansa (que may se converteix en realitat), tè, trescents duros. ¡Burrango, home, burrango!

—¡Ay que 'l marro 's descubreix! tocarem soleta—diu entre sí 'l Tarrassench.

—Pleguem lo ram que s' ha acabat la mina—pensa 'l Manel.

—Veyam si ab aquesta filípica jo hi surtiré guanyant—rumia en Francisco.

—Per tan poch no m' espanto—en Joseph María cavila en veu baixa.

—Jo faig com qui no 'l sent; ja li passarà,—calcula l' Adolfo.

—La cosa 's posa negra. ¿Veyam si 'ns despatxará, costantnos de cobrar?—s pregunta 'n Benet. —Y si per cas—afegeix—¡vés com pagaré á n' en Cirilo!

Rápits com una exhalació zigzagadora crusaren pe 'ls cervells de 'ls aludits fadrins las observacions que d' estampar acabo; aixis es que 'l senyor Galipau sols va tenir temps de fer un gran sospir que semblaba un badail de gana, prosseguint sa filípica sens deixar que badés boca cap de 'ls seus dependents.

No be anaba á parlar un d' ells, va dirli:

—Calla.

—Si no he dit res; pero vull dir que jo abando no la payna y 'l rumiol y la casseta y 'l sucre y la fogayna ¡y fins l' ofici! porque no vull càrrechs després de cumplir bè com he complert.

—Sí, vaya un tu per' cumplir. Y aixis que vas saber que volia plantarme á 'l nou establiment de 'l carrer d' en Petritxol; en lloch d' estarte á 'l peu de 'l canó, vas demanarme que 't deixés anar un mes á casa teva, ab la excusa de mirar si hi hauria prou oli y prou aygua de la que 't gasto á *tutti ple*. Ja pòts anarten, no 'm fas falta.

—Donchs aquí tè la nansa de la payna: que la prèngui un altre.

—¡Oh, prou, prou! Mira, aquí hi ha en Martí que sempre dorm. Aixis li passarà la [són: ja la pòts pendrer.

—Be, si es per pochi dias...

—¡Jo la pogués haver!—pensaba 'n Francisquet.

—Y tú, cervell de roca com te vam trèurer los companys, ¿qué no ho veyas la poca feyna que tots feyan? A véurer, vingan los llibres.

—¿Quins?

—Los que tens per apuntar en que s' emplea 'l género que compro á 'ls magatzems, lo carbó que entra, etc., etc..

—¡Oh! ja veurá, Sr. Galipau...

—No hi ha galipau que hi valgui. ¡Bon galipau tenías ahir vespre! Ja veurás, acabem.

—Ja hem acabat: també me 'n vaig. Y mentres no trobo feyna de 'l ofici, no quedaré pas desenfeynat. Vinga fer escrits per' que 's publiquin.

—Ja sé que hi tens taleya; pero per 'xo may se

ràs un Castelar, ni un P. K., ni un P. de 'l O., ni un P. de R.

—Un P. de 'l O. ó un P. K. ja sabré dirli. De tots modos, sòch massa delicat pèra que se 'm tatxi quant cumplo 'l meu deber.

—Senyor Galipau, ja 'm canso de manejar aquesta baluerna—cria en Martí.—La mà se 'm embutllafa.

—Donchs, bueno; déixala.

—¿Vól que la prengui jo?—fa 'n Francisquet.

—¿Ja hi arribaràs be?

—¡Prou! sé enfilarme; ¿véu que vaig tenir bon mestre? ¿No 's recorda d' aquell confiter andalús que tenia las dents grossas de tant menjar confits y dolços?

—Be: Martí, ja hi sobras tú. Francisco, tu ets lo meu representant; tots obehíulo. Sè que té energia y ganas de quedar be. Per ara, no us despatxo, perque si cambiés la fadrinalla podria perdre 'hi; mes tingueu compte, que si no deixeu de ser una colla que constituíu un ajuntament en contra meu, morireu *confiterament* parlant, perque surtirà 'l Sant Cristó gros, ó siga aquell patracol de documents que vaig enviar á 'l pla de Palacio, y allavoras no us valdrán ni á ca 'n Llibre, ni á ca 'n Peri, ni á ca 'n Tarragó, ni á ca 'n Cerdá, ni á ca 'n Batllori, ni á la Palma, ni á ca 'n Parent, ni á ca 'l Amat... ni á ca 'l tio Nelo.

—Sin embargo...—diu 'l Adolfo.

—¡A treballar! Francisquet, si no 't fas obehir desde la payna, aquí tens aquet bastó qu' es un tros de la vara de quant lo pobre pare arcalde era.

Y deixantla á 'l costat de la casseta, se 'n va anar tot satisfet nostre bon confiter, dient:

—Si no feu bondat, pendré 'ls fadrins que tenia fa quatre anys.

A. PAICOCA.

EPIGRAMAS

ENTRE MODISTAS

—¡Oh 'ls homes! ¿Y tú 'ls defens?

¡Molts cops tenen unas bromas
sos amorosos intents!...

—¿Con que á tú te fan pò 'ls homes?

¡Donchs á mi 'm fan pòr... los nens!

Estant festejant un dia
sols tots dos en lo terrat
la Pepeta y en Bernat
mentre ella roba estenia,
a 'l ferli ell certa promesa
va pujá 'l noy de 'l porté
y a 'l veure 'l ella digué:
—Calla, que hi ha roba estesa.

A. R. V.

Tartamut de naixement
es lo ll'uener Cabarruts.
—¿Qué fas?—li digué en Climent.
—En aquet mo-mo... mo ó-ment.
faig embuu-buu-buu-buts.

JOSEPH GUASCH y E.

SOLILOQUI D' UNA PUSSA

—Un... dos... tres. . Tres quarts d' una. ¡Y la meua vehina no vé!... No comprench tanta tardansa. Avuy fa cinch días que 'm fa la vida. En los quatre passats ha sigut sempre un rellotje. A 'l dar la primera campanada de las onze 's fica-ba á 'l llit. Pero avuy l' esperaré. No 's pòt matar tot lo qu' es gras. ¡Cristo! ¡que són frets aquets llensols! Si triga gayre á venir, estich segura que 'm gelaré. No sè perquè m' havia d' engres-car ab aquesta jamona. M' està bè 'l que 'm passa. ¿Què 'm faltaba á mí en lo pis de baix?... Sols en un llit ne xuclaba quatre; sí, quatre, tot' una familia. Quant estava saciada d' un, me 'n anaba á l' altre. Es un matrimoni que dorm ab dos me-nors de edat. Pro, ¡fills meus! Se presenta la meua vehina en lo precís moment que acababan de abandonar lo llit; jo, que de naturalesa sòch fre-dolega, veig aquellas gallas de pá de ral, aquell torneig d' alts y baixos... ¿Quí 's detura?... D' un brinco arribo á la pantorrilla, traspasso sa fina mitja ratllada y d' uns colors més vius que 'ls que 'm puja á la cara quant me sofoco. Ja traspas-sada la valla, m' arrapo sobre de aquell satí. ¡Mireu!... li vaig clavar tal xuclada, que si no m' espavilo á pendre 'l ascendent, m' aixafa com un tomátech! Pero, ¿pescarme á mí? ¡Qu' es cás! Justament la conversa que tenia allavoras la mèua vehina ab aquell quarteto, era de que feya calor... de lo mòlt que molestaban las pussas... En aquí va exclamar:

—¡Uy, quína picò!

Aquesta paraula 'm fà més pòr que l' aygua! Tras la picò, vè la rasquera. Encara 'm recordo d' un cop que per poch quedo coixa. Treya 'l such de 'l clatell d' un capellá, quant sento: «¡Xap!...» y á continuació aquestas paraulas:

—¡Ja 't tinch, mestre!

A la quènta aquell bon home 's creya que 'l picaba un mosquit. Per poch m' aixafa de ple á ple. Sort que ab aquella confirmació sols lográ subjectarme per una entena, y mentres palpaba buscant sa presa vaig tocá 'l dos més depressa que quant nos persegueix un mussol. No sè si va se 'l susto ó que aquell sócio no estava prou sá, que 'l sèu aliment me va fè 'l mateix efecte que si hagués pres una lliura de sal de Madrit. Desd' aquell día qu' he fet vot de castedat: s' entén, de xuclar capellans. Prefereixo mil voltas viurer á costellas de las jamonas, sobre tot de la qu' espe-ro. ¡Aquesta sí que 'm tè 'l cor robat!... Fins son nom es celestial; se diu, Pura... Es més dòlsa que 'l sucre... ¿qué dich, sucre?... ¡que la mel! ¡En certs moments me vénen unas intencions!... No sigan maliciosos... Vostés també compendrán que és mil voltas preferible, saludable, sustancial, una jamona que un capellá ó un mestre d' estudi. Sobre tot la meua. Hi ha moments que me la men-jaria... a petons. Francament, jo ab ella hi disfruto. Li clavo cada xuclada que val un credo. Comenso per la pantorrilla dreta: tan punt se gra-ta, ja sòch á la esquerra y vice-versa. M' hi faig uns tips de riurer, que n' hi ha per llogarhi cadi-ras. Fà alguns días qu' estava extasiada alimen-

tantme prop son cor, quant sa maneta petita, mol-suda, molt bufona, s'acosta a mi y sento:

—¡Ja 't tinch!...

¡Pobreta!... ¡Se creya haverme cassat! Quant posaba las yemas de sos blanchs ditets sobre aquell finissim cútis, jo ja havia saltat una mica més avall... Mòlts cops ella s'hi enfada; sobre tot, quant me busca y no 'm troba... ¡Quantas vegadas disposada a cassarm' estich sobre sa blanca maneta! Comprench que aixó la irriti; pero es tan fina, y val tant... tant... ¡Calla! obran la porta... Déu ser ella. Sento passos.. Encenen llum... No vè sola... ¡Ara comprench la tardansa! ¡Eh! ¡Qué sento!—«Ja estem sols!...»—Us ho penseu... Ja s'acostan. Mes, ¡qué veig! ¡Es un sócio amich de 'l que 'm vá confirmar! Demà la planto.

JOSEPH MARÍA POUS.

Repertori de fora

Reus, 2 Janer 1893.

Dissapte 's posà la sarsuela *La Marsellesa* presentada ab molta propietat.

Las tiples senyoras Nalbert y Sala, com sempre; lo mateix la distingida característica senyora Brieva. Lo senyor Constantí 's porta com un verdader artista. Los senyors Navarro, Martínez y Bayarri, bastant bé.

Lo conjunt de primera: la comparsesía excellent; sobre tot en lo final de 'l primer acte en que hi prengueren part una porció d'individuos de 'l regiment de caballería casadors de Tetuan, de guarnició en aquesta ciutat.

Dintre poch dias dita companyia acabarà la temporada.

Se diu que si la rellevarà la que dirigeixen los celebrats primers actors don Ricardo Calvo y don Donato Giménez.

Han sigut reposats en sos destins alguns empleats en las dependencias de Ca' la ciutat. Aquest cambi es degut a que 'l primer tinent d'arcalde don Casimir de Dalmau, s'ha fet carrech de l'arcaldia, per enfermetat de 'l senyor Prius... que sols esta malalt quan li dóna la gana.

Lo dissapte quedà col locada en son pedestal la estatua de 'l general Prim, y avuy col-locats ja los baixos relleus y tot a punt de solfa..

Los escamotejadores de bronze Folguera y Gallissà diuen que prompte presentarán l'estat general de comptes. Avants de presentarlo (si 'l presentan) los aconsello que 's confessin... porque 'm sembla que no 'n sortiran.

Al tempo pongo por testigo.—J. A.

Vilafranca de 'l Panadés, 2 Janer 1893.

Mòlt senyor meu: La Junta Directiva de 'l Centre Catala Vilafranquí, en sessió d'ahir quedà constituïda en la següent forma: President, don Pere Sacases Pernas; Vis-president, don Manel Sala y Mestre; Tresorer, don Joseph Soler; Secretari, don Albert Moliner y Sabater, y Bibliotecari, don Antón Martorell y Pañellas.

Sembla que la empresa de 'l Teatro «Centro de la Unión» (nova societat que s'ha fundat) projecta una funció de sarsuela pèra 'l dia de 'ls Reys.

En cas de que siga aixís, de son desemenyo parlaré la setmana entrant.—ENRICH MESTRES.

Esplugas de 'l Llobregat 1.er de Jener.

En aquest poble s'ha organísat una companyia dramática baix la direcció de 'l jove don Joan Hirla, y que va debutar ab lo bonich drama de 'l senyor Ferrer y Codina *Un gefe de la coronela*, lo qual va tenir una interpretació molt ajustada, en la que 's portaren be la senyoreta Font y 'ls senyors Faura, Sanllehi y Torres, sobressurtint notablement lo senyor Hirla en lo personatge *Rafel*.

Lo públich que omplia la espayosa sala de casa *Carlets*, va aplaudirlos ab justicia. Per fi de festa representaren *La teta gallinaire* que no va anar gens malament y va agradar.

Sembla que, en vista de 'l éxit obtingut per la nova companyia, s'està preparant un'altra funció catalana.

¡Avant y fora! que ja era hora que 's despertés en aquest poble la afició a 'l teatro que hi havia hagut anys enrera.—J. A.

Girona 2 Jener de 1893.

La Societat *Centro moral*, ha donat fa poch una gran festa ab ocasió de festejar la Inmaculada Concepció, en la que prengueren una part especial los senyors Feliu y Rué, director de la Escola Municipal de música 'l primer, y Mestre de la Capella de la Catedral lo segon, essent aplaudits en totes quantas pessas prengueren part.

Per fi aquella concessió de 'l Teatro Principal per deu anys ha sigut desfeta, gracias a haver sos iniciadors ó millor dit sos solicitants, retirat tan ventajosa proposició.

Estem avuy aquí a cinch graus baix cero, ab una tramontana deliciosa que li asseguro ni ha per bufarse los dits.

Pero apesar de estar anit la atmósfera poch mes ó menos que avuy, y gracias a haver dinat bé y sopat regular, väreig tenir la ocurrencia de trasladarme a una de las neveras de nostre Teatro, puig los palcos de tal edifici altra cosa no semblan, gastant (encara 'm dolén) uns quans rals, pèra morir-me de fret y véurer casi desfer *El Rey que rabió*, puig los cantants estaban completament perduts de veu, de gust y de afinació; y rés li dich de la orquesta que pareixia una verdadera orga de gats. Solsament surti ajustat lo coro de Doctors que fou repetit a instancias de 'l públich.

També dech ferli especial menció de 'l teló de boca, que li asseguro aniria millor per un teatro de *polichinelas*.

Han volgut dotar a 'l teatro de teló de boca nou y valia deu voltas més no haguessin tocat lo vell, que a lo menos, vell y tot y casi inservible, era una verdadera obra de art.

Lo nou sols tè mòlta mangre y fum de estampa; y millor haguera estat protegir a 'l pintor regalantli per exemple 50 ó 60 duros, que no posarlo en ridícul com ara ho resulta.

En fi, fá algún temps que aquí són mòlts los que desafinan sens ser músichs ni cantants.

Dissapte prengué possessió lo nou Gobernador Civil senyor Fernandez Neda, de quí tinch mòlt bonas noticias, per ser justicier, recte y bellísima persona.

Dispensi si acabo, porque, com a 'l principi li ha dit, ab lo fret que fá haig de bufarme 'ls dits.—M. de S.

Mataró 2 Janer de 1893.

Sr. Director: L'última obra nova que 'ns ha ofert la companyia es la comedia castellana ó millor dit de costums aragonesas. *La Dolores* qual desemenyo es sens dupte lo millor de la tempo-

rada. Tots los actors y actrius estaban encaixats, com se diu, ab sos papers y van lluhir-se.

Ahir representaren *El Salto del torrente*, funció que havíam vist per la companyia de'l Sr. Tutau.

La de'l Sr. Borrás l'ha representat molt be, sobressurtint la Srta. Llorente y 'ls Srs. Borrás, Bozzo y Fages, ben secundats pe 'ls demès que hi prengueren part.—En la societat *Nova Constancia*, de funcions no se 'n parla, pero 's parla de balls que pe 'ls que 'ls hi agrada ja ba be. Segons he sentit á dir, 'l dia de 'ls Reys vindrà la copla de la Selva y tocarán alguna sardana y potser alguns socios la ballarán. Allá veurem.—E. R.

Arenys de Mar, 2 Janer 1893.

La bona impressió produhida per la felis interpretació de la sarsuela *El Relámpago*, quedá esborrada completament pe 'l desempenyo de *Los Segadors y Dos Carboners* posats ahir en escena en lo teatro de 'l Ateneo. No culpaiem á 'ls aficionats que hi prengueren part, sino á la Direcció que alenta sas pretensions fentlos encarregar de papers superiors á las sevas forsas. Si pe 'l repartó d' obras catalanas se deixa á recó á 'ls aficionats que 'l públich ab sos aplausos reputa per bons—que no 'n faltan dins de 'l Ateneo—y si 's donan papers principals á principiants que ab sa inexperiencia sols poden desempenyar *partiquins*, res té d' estrany que aixís no agradiu las comedias catalanas, reunint aquestas millors condicions que las castellanas.

Aquí ha sorprés en gran manera la crítica que de 'ls *Pastorets* feu lo senyor M. en l' últim número de *Lo Teatro Regional*. Dit senyor sens duple's figura que nostre modest Teatro reunia las condicions de 'l Liceo de Barcelona y baix aquest punt de vista apuntá petitas faltas excusables fins en un teatro de 1.er ordre. Si no coneguéssim 'l senyor M. creuríam que gasta lentes fumats, puig tot hu veu de color negre... quant li convé.

No neguem 'l senyor M. lo dret de criticar públicament lo que públicament se representa. Molt lluny de nosaltres aquesta idea, puig som de 'ls que sustentan que *qui no vulgui pòls no vagi á l' era*; pero á 'l menos quant critiqui inspiris en la més estricta justicia y allunyi de sí tot apassionament.

¿Reconeix aquet per causa que la empresa de 'l Teatro Principal no li hagi ofert la corresponent entrada com á representant de la premsa? Donchs prengui paciencia, que a mí tampoch m' han dit «aquesta entrada es teva», per lo que 'ls meus sentiments me costa, cosa que en lloch de desesperarme me 'n felicito, puig aixís no tindrè trabas de cap mena per clavalshi latigasso de cego sempre que hu mereixin perque mos hem proposat ser ara y sempre imparcials. ¡Ey! ara no s' ofengui, senyor M. de *Lo Teatro Regional*.

VENTURA SERENO.

¿TE 'N RECORDAS...?

—¿Recordas, ma dolsa aymia,
(¿eh que no ho has olvidat?)
aquell jorn de poesia...
jorn que per' mi, ¡vida mia,
dins mon cor queda grabat?
—¡Si ho recordo 'm dius á mí!...
¿Cóm vols que olvidi, amor meu,
lo dia que 't conegui?...
No podria, ni que així
m' ho manés lo mateix Dèu!

Recordo que 'm passejava
jo pe 'l Parque ab la mama,
y mentres me contemplaba
lo llach que... sens' aygua estaba,
per cop primé 'ns vam mira.

També recordo, Angelet,
que anabas molt letxuguino,
que duyas aquet barret
y uns pantalons de quädrèt
que van ferme perdre 'l tino.

¡A 'l mira 'ns vam quedar muts;
pero tú prest vas anar
atantsante, y sens fe' embuts,
vas dirme ab mots escayguts
si jo 't podria estimar!

A 'l senti' aixó un cel d' estrelas
vegi obert en mon entorn:
tot eran flors y poncellas...

¡Ja ho veus si ab cosas tant bellas
olvidar puch jo aquell jorn!

Y ab las paraulas d' amor
que 'm vas tira a trotxe y motxe,
creu que 'm voreu robá 'l cor...

—¡Prou que ho sé, oh sí, Leonor!

—¡Y a mí 'm van robá 'l rellotxe!!

R. MALLAQUI.

Reunions particulars

ALMOGÁVAR.—Dilluns á 'l vespre se representaren las sarsueletas *La Menescala* y *¡Lorm!* a presencia de un numerós públich que omplia 'l local.

Las dimensions de 'l escenari no pèrmelen millor desenvoltura en l' aparato que requereix la primera de ditas sarsuelas, y aixó fou que no produhís l' efecte qu' era d' esperar.

De 'l desempenyo 'n sobressurtí la estudiosa senyoreta Faura y 'l popular pianista senyor Rius, qual direcció fou acertada.

ESQUERRA DE L' ENSANXE.—Molt escullida concurrencia omplí 'l dia d' any nou l' espayós saló d' squesta distingida societat ab motiu de donarse uu concert vocal é instrumental pera commemorar dita diada. Feren las delicias de 'l públich en primer lloch la senyoreta Canals (M), qu' acompanyada de sa germana la senyoreta Canals (F.) executá á 'l violí ab gran maestría escullidas y variadas pessas. També agradaren pe 'l bon desempenyo que donaren a son comés, las senyoretas Molist, Prieto, Tapis, Casanovas, Miralles, Canals y Torner, y 'is senyors Casas, Molist, Baratta y Canibell. A 'l mateix temps los senyors Verdú y Prieto donaren lectura de poesias originals de Verdaguer, Feliu, Ubach y Prieto. Tots los números de 'l programa foren extraordinariament aplaudits.—A. R.

LOPE DE VEGA.—En celebració de 'l segón aniversari de sa fundació, aquesta societat va donar un ball estrordinari dissapte passat: va resultar brillantíssim.

També doná una funció lo diumenge á la tarde, posant en escena lo drama *Vida alegre y muerte triste*, que va tenir bona interpretació, distingintse lo Sr. Sanz, secundat per las senyoretas Guart E. y A., y los senyors Roig, Sánchez, Carbonell, Brillas, Pau, Esteve y Ferrán.

També tingué bona execució y va distréurer á la concurrencia, 'l juguet cómich de 'l senyor Asmarats *A ca la modista*, en lo que 'l Sr. Sánchez demostrá ser un excelent actor cómich.

Acabada la funció, los socis van obsequiarse ab un *tech* en un restaurant.

LA JUVENTUD.—En aquesta societat tingué lloch diumenge últim, una funció en obsequi a la senyoreta Soledat Masriera.

Las obras posadas en escena foren: la divertida comedia *Parientes lejanos* y lo casi-monólech *Agua va!*, havent sigut molt aplaudits tots quans actors hi prengueren part.

La senyoreta Masriera 's vegé obsequiada ab infinitat de regalos, entre 'ls quals recordem una preciosa sombrilla de seda y un vano de ploma blanca.

Acabá la funció *sin ninguna desgracia personal*; vamos vull dir que acabát com sempre, ab un magnífich ball de societat.—TARRÉ.

CANTARS

A la porta de ton cor
he trucat deu mil vegadas:
no se si es que fas lo sòrt
ó si ets sorda rematnda.

Si lo cel ne tè estrelletas,
tos ulls estrelletas són:
las de'l cel sols de nit brillan
y las tevas nit y jorn.

J. T. y R.

Saló de descans

—Hem tingut lo gust de veure'ns honrats ab la visita de 'ls periódichs *La educación católica*, de Petrel, *El Ateneo*, de Teruel, *La República*, de Figueras, *Correio Elvense*, de Elvas (Portugal), *La Luz* de Astorga, *La provincia*, de Ciudad Real, *El Eco de la Verdad*, de Ávila, *El Castreño*, de Castro Urdiales y *La Revista Tarrasense*.

—Don Emili Graells, ha donat ja per acabada la campanya artística en lo teatro de Olot. Sembla que no ha anat gaire bé.

—Agrahim á 'l distingit escriptor y Mestre en Gay Saber don Joaquim Riera y Bertrán l' obsequi que 'ns ha fet enviantnos un exemplar de sa darrera comedia *La Padrina*, que acaba de publicarse elegantment impresa.

CAVILACIONS

LOGOGRIFO NUMÉRICH

0 — Vocal.
6 2 — Nota musical.
6 7 2 — Nom de dona.
8 7 6 9 — Riu europeu.
6 6 7 1 2 — Nom de dona.
1 2 3 7 8 2 — " " "
1 2 3 7 8 2 — " " "
6 6 7 1 9 8 5 3 — Arbre fruyter.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 — Nom d' home.

B. RUJAGA.

CARTILLA

CAMILA LADEA

Reus.

Formar ab aquestas lletres lo nom de una producció catalana.

LL VIOLA y VERGÉS.

XARADA

A la quarta tinch un tres
que sempre 'm fa molt de mal:
ma primera n' es vocal;
ma segona de bosch es.
Algun tot sol fe'l poeta
quant está de bon humor.
Donchs, runifa aquí, lector,
tant sols per una estoneta.

R. N.

DIAGONAL

C
a
s
i
l
d
a

Sustituir los punts ab lletres de manera que llegint horizontalment digui cada ratlla un nom de dona.

J. FURONS.

SOLUCION SA LAS CAVILACIONS DE 'L NÚMERO 107

Xarada.—BARBERA.
Logogrifo numérich.—SALMERON.
Las han endevinat los senyors B. Rujaga, Pep de'l Oli, Pau Pi, Simón de'l Sol, A. B. C., Antón Garri y Gos, Geroni Palatrecas y Antón de 'ls Ams.
Lo primer, qu' havia endevinat las de'l número 104, pòt passar a l' Administració a recullir lo regalo d' una comedia en un acte.
A cada hu de 'ls que envihin endevinadas las d' avuy y las de 'l número 109, se 'ls regalara un exemplar de la comedia en tres actes *La forsa de l'amor*.

CORRESPONDENCIA

J. T. y R.: si passa á la Sucursal Unió 5 Ser. 2na.) divendres á la tarde de 4 a 5 l' enteraran d' un assumpto.—J. Balaguer (Vilanova): rebuda una pesseta. Publicarem alguna cosa ab lo pseudònim.—J. Guasch (Vilanova): rebut 430 ptas.; conforme, Remeto lo que demana. *Espanyols aviat*—P. Mallorquí: alguna cosa anirà.—G. A. T.: no es de oca-ió.—Un sabi, es tonto... lo que 'ns envia.—Pep Xerrayre: debia xerrar quant escribia, per que 's va distreure.—Un moro: no fa.—Antón Pla (Vilafranca): no 'ns mareji.—Pal y Trocas: endeviniho.—Gumersindo: y l' apellido, ¿ahont es?—Pep Garetá: no hi enteném.—Joaquim Verdura: dijous ho tindrà.—Ramón Cos (Palencia): está muy conforme.—Pablo López: así nos gusta.—Julian Ibañez (Teruel): remito 3 suscripciones pedidas.—Ildefonso M. (Zamora): se agradece.

Tip. de Francisco Bertrán, Carrer de Casanova, 13.

CASAS RECOMANADAS

Botiga de calsat de FRANCISCO GRAU, Plassa Sta. Ana, 23.
LA CORBATINERA, Escudillers, 60.
R. MARISTANY, Fabrica de pianos Fontanella, 12 y 14.
Máquinas de cosir WERTHEIM, Avinyó, 18.
Taller de mármol de F. PLANAS VALLS, Rda. Sta. Mónica, 14.
Sastreria de teatros de JOAN BARET, Sadurni, 14 1r.
Perruqueria de SALVAT, Ronda de S. Antoni, 22.
Taller de atrés de E. VIDAL, Ronda de S. Pau, 48.
Fonda de ESTEVET, Boqueria, 2.
Magatzem de pells de J. POUS y C.ª, Princesa, 13.
Arxiu de teatros, vers y musical de A. GUIX, Tallers, 27, 2.º.
Taller de fotografats de J. GIL, Universitat, 64.
Magatzem de musica de J. B. PUJOL, Portal del Angel, 1 y 3.
Fábrica de bastons de FLORENCIO PRAT, Jaume I, 9.
Lampisteria de JAUME PONSSET, Bonsuccés, 12.
Camiseria de AURIGEMA, Fernando, 3.
Colegi de VILAR, Plassa de Catalunya.

Comestibles de J. SUBIELA, Riera de 'l Pi, 2.
Confiteria de F. AMAT, Fontanella, 22.
DR. MESSEGUER, dentista, Rambla de Canaletas, 5, 1r.
PAPELERIA PARISIEN, Achs, 3.
Taller de Manyá de JOSEPH CARRERAS Urgell, 104.
Confiteria de JOAN MARCH, Carders, 11.
JOAQUIM CORBONS, óptich, Rambla d' Estudis, 11.
LA EMPERATRIZ, fábrica de cotillas, Escudillers Blancs, 3.
Fonda NUEVA PENINSULAR, Boqueria, 29.
Máquinas de cusir de NARCIS DOMENECH, Gran-via, 211.
Litografia de R. RIERA, Ample, 13.
Casi FALCO, hules, artículos de goma, plumeros, etc. Cail, 2.
Caixa de prestamos, Sta. Margarida, 3, 1.º.
Gran sastreria EL CID, Avinyó 7, cantonada Fernando VII.
FÉLIX CARRERAS, taller de calsat, especialitat per artistas de teatro, Riera Alta, 17.
RAMIS SAURA, fochs artificials, Sta. Tecla 6, Gracia.

CONSTRUCCIÓ DE TEATROS

**Servey complert
y hó pera guardarropias,**

*Per informes y detalls
dirigirse á 'l carrer de Estruch,
11, fusteria.—BARCELONA*

PERRUCAS Y POSTISSOS

de tota classe, pera TEATROS

GRAN SALÓ

PER' AFEITAR, RISSAR Y TELLAR CABELLS

EN LA PERRUQUERÍA

DE

VICENS GARCIA

Conde del Asalto, 6, principal

Casa establerta desde 1840

ORQUESTA DE 'LS CATALANS

DE LA QUE FORMA PART

**lo notable concertista de violi
senyor Badia,**

DIRIGIDA PER

D. ROMUALDO ZUBIELQUI

PER' AJUSTOS DIRIGIRSE:

Carrer Hospital, 102, 4 rt, Barcelona.

ACEITE DE BOMBAY

¡Cuántas y cuántas personas se hallan postradas en el lecho á causa de un dolor reumático, nervioso ó inflamatorio, viéndose privadas de hacer el más mínimo movimiento, sufriendo los más agudos dolores! ¿Qué no darían para alejarlos radicalmente? Pues aplicaos el *Áceite de Bombay* compuesto de yerbas aromáticas y estad segurísimos que á las tres ó cuatro fricciones, quedareis curados completamente por agudos, crónicos, continuos, intermitentes, superficiales ó profundos que sean.

Salvador Aisina, Pasaje Crédito, 4; Vicente Ferrer y C.^a Princesa, 1.

Véndese en las principales farmacias de España y Américas.

À CASARSE TOCAN

Per 28 duros un moviliari: un llit de Viena, (matrimoni) un somnier, una calaixera, 12 cadiras, una taula de nit, una de centre, una de menjador y un mirall.

Además hi ha un gran surtit de tota classe de mobles: llit de Viena y somnier 26 pessetas, y de matrimoni, 40 pessetas.

Carrer Nou de la Rambla, 25.

L' ANFORA D' OR, DE ARNAU Y FERRER

Carrer de la Cucurulla, 5. — **BARCELONA**

Objectes artístichs de barro—Adornos de salons y jardins—Objectes de fantasia pera regalos—Rajolas incrustadas—Baldosas grabadas en colors—Relleus ab fondo mosaych romà, artificial, ab diferents colors barnissats á 'l foch.

Fabricació especial de la casa en aquet nou ram d' industria.

Nota: Se donan llistons de flors, grabat y pintura.

SANTASUSANA

Máquinas pera cusir, Máquinas de fer mitja, Aparatos pera pendrer dutxas.

PREUS SENS COMPETENCIA

Taller per' adobar tota classe de máquinas. Se ven á plassos y al comptat.

Carrer de'l Carme, núm. 33.—Barcelona.

LLUNAS ASSOGLADAS PER' MIRALLS

— DE —

ORTEGA Y BADÍA

Depósit de Cristalls, Baldosas, Baldosetas, etc.

Teléfono núm. 1397

Carrer de la Comptesa de Sobradiel, núm. 3

BARCELONA

ARXIU Y COPISTERIA

— DE —

Françesch Pérez Pol

Carrer de Roig, núm. 24, entresuelo.

FÁBRICA DE CORBATAS

VENTA

al por Mayor y Menor

Calle de Fernando VII n.º 27

Frente la Iglesia de S. Jaime

Barcelona.

JOAN AYRE

Magatzem de Música, Pianos é Instruments

Fernando VII, 53.—BARCELONA

ARXIU LIRICH-DRAMATICH

BONNIN GERMANS, VIDRE, 2, 4rt.